

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2076/2015
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад ..., чији је пуномоћник адвокат Љиљана Лазић из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1517/15 од 15.07.2015. године, на седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1517/15 од 15.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 12/14 од 05.02.2015. године одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог број 112-3345-01/13 од 24.12.2013. године, којим је отказан уговор о раду број 231 од 30.06.1990. године тужиоцу, распоређеном на пословима административног радника благајника и возача код туженог, као и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на напред наведене послове као неоснован. Наложено је тужиоцу да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.1517/15 од 15.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Повреде на које тужилац у ревизији указује (члан 374. став 2. тачка 12. ЗПП) нису дозвољен ревизијски разлог (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Изрека

пресуда судова је јасна и садржи образложење са довољним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама, док другостепена пресуда садржи оцену битних жалбених навода и разлоге узетих у обзир по службеној дужности, па нема ни битне повреде учињене у другостепеном поступку у смислу члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на основу решења о заснивању радног односа из 1990. године, на неодређено време и распоређен на радном месту благајника, административног радника и шофера. Тужилац је са Центром за социјални рад ..., ... дана 10.08.2007. године закључио уговор о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности из радног односа. Наведеним уговором под тачком 9. између тужиоца и тужене предвиђене су повреде радних обавеза услед којих послодавац запосленом може да откаже уговор о раду. Утврђено је да је тужени донео решење којим је тужиоца привремено удаљио са рада 18.10.2013. године и доставио му упозорење 22.10.2013. године којим га је упозорио на постојање услова за отказ уговора о раду у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду, због повреде радне дисциплине и правила понашања предвиђених чланом 58. став 1. тачка 3. подтачка 2. Правилника о раду туженог, као и да се тужилац изјаснио на упозорење 12.11.2013. године. Након тога тужени је донео решење о отказу уговора о раду коме је тужиоцу престао радни однос због непоштовања радне дисциплине и правила понашања код туженог.

Наиме, нижестепени судови су утврдили да је тужилац дана 18.10.2013. године позван од стране директора Центра за социјални рад ББ да достави фотокопију возачке дозволе, ради улагања у досије тужиоца. Истом приликом је дошло до конфликта између директорке и тужиоца, у току којег је тужилац обема рукама ухватио директорку ББ око струка и почео да је вуче по канцеларији. На њено гласно дозивање у помоћ радник Центра за социјални рад, ВВ ју је одвојио од тужиоца. Овакво чињенично стање је имало свој епилог у прекршајном поступку. Пресудом Прекршајног суда у Прокупљу, Одељење у Куршумлији, Уп 4162/13 од 18.06.2014. године, тужилац је оглашен кривим што је вршио насиље над ББ, директорком центра за социјални рад, дана 18.10.2013. године у просторијама центра и тиме нарушио јавни ред и мир на тај начин што је на позив директора да покаже на увид возачку дозволу јер је обављао послове возача обема рукама директорку ухватио око струка и почео да вуче по канцеларији, чиме је починио прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру. Осуђен је на новчану казну. Тужени је на основу члана 179. став 1. тачка 3. и члана 184. став 1. и члана 192. Закона о раду донео решење о отказу уговора о раду у којем је навео да тужиоцу престаје радни однос са 24.12.2013. године и због повреде дисциплине и правила понашања код туженог.

Чланом 58. Правилника о раду туженог прописано је да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и радне дисциплине. Чланом 1. акта туженог који је назван Правила о дисциплини и понашању запослених у Центру за социјални рад у ... прописано је да је запослени дужан да поштује дисциплину и правила понашања утврђена овим правилима, чланом 2. да уколико их не поштује послодавац му може отказати уговор о раду у складу са законом.

Чланом 3. став 1. тачка 5. овог акта, прописано је да изазивање туче, свађе, вређања других запослених као и одбијање потребне сарадње са другим запосленима због личне нетрпељивости или других неоправданих разлога, представља разлог за отказ уговора о раду.

У датој чињеничној ситуацији правилно су нижестепени судови применили материјално право и утврдили на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду да је тужиоцу законито отказан уговор о раду јер није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца односно да је његово понашање било такво да се не може наставити његов рад код послодавца. Самим тим је и решење туженог о отказу уговора о раду законито и основано. Овај отказни разлог је факултативне природе и зависи од воље (иницијативе) послодавца да ли ће га користити када се за то испуне законски услови. Својим понашањем и односом према претпостављеном тужилац је показао да не поштује уобичајене и прописане стандарде понашања на радном месту и радном окружењу, као и организацију рада, што је супротно и законској обавези запосленог у смислу члана 15. тачка 2. Закона о раду.

За постојање овог законског основа за отказ уговора о раду није нужно постојање кривице тј. намере да се прекрши прописана односно уобичајена радна дисциплина, већ је довољна свест о томе. Дисциплиновано понашање као стандард уобичајеног подразумева и уздржавање од изазивања, па и прихватање учешћа у конфликту. Зато се тужилац неосновано у ревизији позива на околност да је његово понашање у конкретној ситуацији било изнуђено, очекујући неоправдано ослобађање од сопствене одговорности за настанак отказног разлога који је употребио послодавац. Неосновано се позива и на угрожавање својих људских права, која према утврђеном чињеничном стању нису била повређена.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена и разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић